

Så er der noget, der bliver brugt meget herinde. Vi snakker nemlig meget om, at vi er bange for velfærdsstaten, og hvad der skal ske med den. Jeg mener ikke, vi behøver at være så bekymrede for velfærdsstaten. En velfærdsstat er noget, man naturligt får, når der ikke er befolkningstilvækst, når vi har en stabil boligmasse, og når vi kan brødføde os selv. De tre ting opfylder Danmark, så vi kan simpelt hen ikke undgå velfærdsstaten, ligegyldigt hvor store anstrengelser, vi gør os her på Christiansborg.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt forholde mig til den diskussion, som hr. Jes Lunde havde med fru Pia Gjellerup om dette års finanslov i forhold til sidste års finanslov, og jeg vil alene belyse det ud fra arbejdsmarkedsforholdene. Når jeg ikke kunne gøre det som en kort bemærkning, skyldes det, at det var fru Pia Gjellerup, der havde en kort bemærkning til hr. Jes Lunde, og det er jo lidt vanskeligt for mig at gå ind og tage en kort bemærkning til hr. Jes Lunde. Sådan er forretningsordenen; det er udmærket.

Uenigheden var, om dette års finanslov er en god finanslov, fordi vi har sidste års finanslov som forudsætning. Det var fru Pia Gjellerups synspunkt. Hr. Jes Lundes synspunkt, og det er ikke overraskende også mit synspunkt, er, at dette års finanslov er en udmærket finanslov til trods for sidste års finanslov.

Når vi siger, at dette års finanslov er en god finanslov og understreger: til trods for sidste års finanslov, er det også, fordi vores forudsætninger for at lave en god finanslov selvfølgelig har nogle begrænsninger i forhold til, hvad der er lavet tidligere. Det, vi godt vil understrege i den forbindelse, er nogle af de ting, som tidligere er lavet på arbejdsmarkedsområdet, og som vi ikke har kunnet røre ved. Det ved vi godt, for det er en del af forligsgrundlaget, og det betyder så også, at der er en række ting, som kører videre, fordi der er en gammel aftale og regeringen holder aftaler. Det er så somme tider måske tvivlsomt, om nogle af dem, regeringen har indgået aftaler med, er klar over, at der er nogle aftaler, de skal overholde. Det gælder ikke os.

Det første, jeg vil nævne, er, at man sidste år stort set fjernede alle muligheder for at tage uddannelse på dagpenge. Vi har ikke noget imod, at man kiggede på ordningerne for at se, om der var noget af det, der ikke var tidssvarende eller hensigtsmæssigt, men vi synes ikke, at den måde, man skar på, var rigtig. Vi har i år

fået en lille ændring, som vi er glade ved, men altså kun en lille ændring i forhold til det, at man ikke kan tage en uddannelse, når man er på dagpenge.

Det andet er omkring puljeblik, jobtræningsordninger, hvor vi synes, det er en dum omvej at gå i forhold til at skaffe regulære job, og det var konkret dér, hr. Jes Lunde og fru Pia Gjellerup var uenige. Vi mener, at det at lave puljeblik og derefter give et tilskud til, at man kan komme over i regulære job, kun er en afhjælpning af et problem. I virkeligheden skulle man være gået den direkte vej.

Det tredje er det, der træder i kraft pr. 1. januar, nemlig den såkaldte 52-ugers-regel, som betyder, at det er sværere at være i a-kasse. Jeg ved godt, at man har haft et år til at indstille sig på det, men vi synes under alle omstændigheder, at det er uhensigtsmæssigt; det vil være en fordel, at folk er i a-kassesystemet.

Vi ved ikke, hvor mange det rammer. Arbejdsministeren sagde for et års tid siden 750 – jeg har et sted for nylig set, at det skulle være et tal, der var givet på det tidspunkt. A-kassernes Samvirke siger 11.500. Der er det sådan, at A-kassernes Samvirke som regel altid skyder højt, for så er man da sikker på, at der er nogen, der hører én i første omgang. Problemet er nok, at hvis man skyder alt for højt, er der ingen, der tror på det alligevel. Men et eller andet antal kan i hvert fald nok komme i klemme.

Det fjerde er, at man afskaffede overgangsydelsen, selv om den alligevel skulle løbe ud. Det er klart, at overgangsydelsen var en foranstaltning, som man vel ikke skulle have i tid og evighed, fordi det at gå fra arbejdsmarkedet i 50-års-alderen forekommer urimeligt. Det tror jeg også en hel del af de tilstedeværende synes.

Det femte er det, at unge under 25 år skal på halve dagpenge efter et halvt års forløb. Det kan for nogle ikke være det store problem, men det er det i hvert fald for dem, der har nogle forsørgerforpligtelser. Unge under 25 år er ikke ens. De er ikke alle lige unge.

Det sjette er, at mange af de uddannelsestilbud, der gives i henhold til ungeindsatsen, ikke er lige kvalitativt gode, langtfra. Mange af dem er bare etableret i forhold til det, der skulle laves.

Det syvende er noget, som også træder i kraft nu, nemlig positivlisten, som bliver mere indskrænket i forhold til, hvem der kan få uddannelsesorlov, og hvad det kan bruges til.